Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουνίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 23

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'.

Προχθὲς σᾶς εἶπα, ὅτι ἡ κυρία Τρομάρα, μόλις ἄκουσε τὴν πιστολιὰ τοῦ Ἀζώρ, ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ φόβο της.

Ἔτρεξαν καὶ την ἐσήκωσαν κακὴν κακῶς.

— Τὸ καϊμένο! εἶπε μία γυναῖκα· ἐκόπηκε τὸ αἷμά του... δόστε της λιγάκι νερό.

Τῆς ἔδωσαν ἕνα ποτῆρι νερό, ἀλλὰ ποῦ νὰ συνέλθῃ.

Γὴν ὥρα ἐκείνη, νὰ καὶ ὁ πατέρας τῆς Μαρίας. Ἐπῆγε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ Ζάππειον, γιὰ νὰ εὕρῃ τὰ παιδάκια του.

Ἅμα εἶδε εἰς τέτοιαν κατάστασιν τὴν Μαρίαν, ἐρώτησε τὶ συμβαίνει καὶ του εἶπαν.

Τότε ἐγέλασε, καὶ γιὰ νὰ την κάμῃ νὰ πάρῃ λίγο θάρρος, τῆς ἔδωσε ἕνα κομμάτι ζάχαρι καὶ της εἶπε νὰ το προσφέρῃ μὲ τὸ χεράκι της εἰς τὸν ἔξυπνον Ἀζώρ.

Ὁ Ἀζὼρ ἔτρεξε, κ' ἐστάθη κοντά της, κ' ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του, γιατὶ το ἐκατάλαβεν ὁ κατεργάρης ὅτι ἔχει λιχουδιά.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ πλώσῃ τὸ χέρι της ἡ κυρία Τρομάρα!

— Ἀ μπᾶ! μπᾶ! φωνάζει, δὲν κυττᾶτε τὶ δόντια ποῦ ἔχει; θὰ χάψῃ καὶ τὸ χέρι μου μαζὶ μὲ τὴ ζάχαρι.

Τὰ παιδάκια ξεκαρδιάζονται ἀπὸ τὰ γέλια.

Γυρίζουν 'στὸ σπίτι.

Ὁ μπαμπᾶς σηκόνει τὴν Μαρία 'στὴν ἀγκαλιά του καὶ την φέρνει κοντὰ 'στὸ κλουβί, ποῦ ἔχει μέσα καναρίνια.

Τί γλυκὰ ποῦ κελαϊδοῦν τὰ καϊμένα τὰ πουλάκια, καὶ πῶς θὰ τἀγαπᾷ ἡ Μαρία!

— Ἔλα, τῆς λέγει ὁ μπαμπᾶς, δόσε τὴ ζάχαρι 'στὸ καναρίνι· αὐτὸ βέβαια δὲν ἔχει δόντια καὶ δὲν θὰ χάψῃ καὶ τὸ χέρι σου μαζὶ μὲ τὴ ζάχαρι.

— Ἀ μπᾶ! μπᾶ! ξεφωνίζει ἡ κυρία Τρομάρα· ἔχει μύτη τὸ καναρίνι, καὶ ἡ μύτη εἶνε γιὰ νὰ τσιμπᾷ... Θὰ με τσιμπήσῃ!

— Μὰ ὄχι, παιδάκι μου!

— Μὰ ναί, μπαμπάκα μου!

Τέλος πάντων, παιδιά μου, αὐτὴ ἡ κυρία Τρομάρα φαίνεται ἀδιόρθωτη ἀδιόρθωτη, ἀδιόρθωτη.

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Πρὸ τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Γκάρνερ, ἦτο ἤδη γνωστὸν, ὅτι τὰ μαστοφόρα, κύνες, πίθηκοι καὶ ἄλλα, ἔχουν τὸν λαρυγγο-στοματικὸν μηχανισμὸν ὅμοιον μὲ τὸν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὴν γλῶσσαν κατάλληλον διὰ τὴν παραγωγὴν ἤχων ἐνάρθρων.

Ἀλλ' ἦτο ἐπίσης γνωστὸν,—καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμὸν τῶν πιθηκολόγων! —ὅτι ἡ σκέψις προηγήθη τοῦ λόγου. Διὰ νὰ ὁμιλῇ κανεὶς πρέπει νὰ σκέπτεται, ἡ δὲ σκέψις ἀπαιτεῖ τὴν δύναμιν τῆς γενικεύσεως, τῆς ὁποίας τὰ ζῷα στεροῦνται. Ὁμιλεῖ μὲν ὁ παπαγάλος, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ οὔτε λέξιν ἐξ ὅσων λέγει.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἂν τὰ ζῷα δὲν ὁμιλοῦν, τοῦτο συμβαίνει διότι ἡ φύσις δὲν τὰ ἐπροίκισε μὲ τὴν ἀπαιτουμένην νοημοσύνην, ἄλλως τίποτε δὲν θὰ τὰ ἠμπόδιζε. Ταῦτα ὅμως, τὰ λογικώτατα καὶ ὀρθότατα, ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει του.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ θεωρία του ἐπολεμήθη σφοδρῶς. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ καὶ νὰναστραφῇ μετὰ τῶν πιθήκων, τοὺς ὁποίους, πολυαρίθμους καὶ ποικιλωτάτους, θὰ συνήντα εἰς τὰ δάση τῆς τροπικῆς Ἀφρικῆς.

Ἀφ' οὗ θὰ ἐμάνθανε τὴν γοριλλικὴν καὶ τὴν σκιμπαντζικὴν γλῶσσαν, θὰ ἐπέστρεφεν εἰς Ἀμερικὴν καὶ θὰ ἐδημοσίευε τὴν γραμματικὴν καὶ τὸ λεξικὸν τῆς πιθηκικῆς. Οἱ ἀντίπαλοι τότε θὰ ἠναγκάζοντο νὰ καταθέσουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἧττάν των.

Ὁ κ. Γκάρνερ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον;.. Τοῦτο ἦτο ζήτημα, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν δὲν τὸ ἐπίστευσε, καθὼς ὁ ἀναγνώστης θὰ ἠμπορέσῃ νὰ κρίνῃ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1892— τοῦτο εἶνε βέβαιον,— ὁ κ. Γκάρνερ ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀμερικῆς, καὶ ἀφιχθεὶς εἰς Λιμπρεβίλλην τὴν 12 Ὀκτωβρίου, διέμεινεν εἰς τὸ ἐμπορεῖον Τζὼν Χόλτανδ καὶ Σας μέχρι τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1894.

Μόλις κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ καθηγητὴς ἀπεφάσισε νὰρχίσῃ τὰς ἐπιτοπίους μελέτας του. Ἀναπλεύσας τὸν Ὀγούην διὰ μικροῦ ἀτμοπλοίου, ἀπεβιβάσθη εἰς Λαμπαρένην, καὶ τὴν 22 Ἀπριλίου ἔφθασεν εἰς τὸ καθολικὸν ἱεραποστολεῖον τοῦ Φερνάνδου-Βάζ.

Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὸν ὑπεδέχθησαν φιλοξένως εἰς τὴν οἰκίαν των, κειμένην ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς ὡραίας ἐκείνης λίμνης Φερνάνδος-Βάζ. Ὁ καθηγητὴς ἠδύνατο νὰ θεωρῆται εὐτυχὴς διὰ τὰς περιποιήσεις τοῦ Ἱεραποστολείου, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὰ πάντα διὰ νὰ τὸν διευκολύνῃ εἰς τὸ παράτολμον ζωολογικόν του ἐγχείρημα.

Ὄπισθεν ἀκριβῶς τοῦ Ἱεραποστολείου, ἠγείροντο τὰ πρῶτα δένδρα ἑνὸς μεγάλου δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφθονοῦσαν οἱ πίθηκοι. Δὲν θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὀνειροπολήσῃ καταλληλοτέραν εὐκαιρίαν διὰ νὰ τους γνωρίσῃ. Ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ κανεὶς εἰς στενὴν συνάφειαν μὲ τὰ τετράχειρα, καὶ ἐν μιᾷ λέξει, νὰ συμμερισθῇ τὴν ζωήν των.

Πρὸς τοῦτο ὁ κ. Γκάρνερ εἶχε κατασκευάσῃ ἕνα μεγάλον σιδηροῦν κλωβόν, λυόμενον. Ὁ κλωβὸς αὐτὸς μετεκομίσθη καὶ ἐστήθη εἰς τὸ δάσος. Λέγουν, —καὶ πιστεύσατέ τα, ἂν θέλετε,— ὅτι ὁ κ. Γκάρνερ ἔζησεν ἐκεῖ τρεῖς μῆνας, τὸν περισσότερον καιρὸν μόνος, καὶ οὕτως ἠδυνήθη νὰ σπουδάσῃ τὴν γοριλλικὴν εἰς τὴν φυσικήν της κατάστασιν.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ὁ φρόνιμος Ἀμερικανὸς ἔστησε τὴν μεταλλίνην οἰκίαν του εἰς ἀπόστασιν μόλις εἴκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας ἀπὸ τοῦ Ἱεροποστολείου, πλησίον τῆς πηγῆς του, εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον ἐπωνόμασε «Γ ο ρ ί λ λ ε ι ο ν» καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ἔφθανέ τις διὰ δρόμου σκιεροῦ Ἐκοιμήθη μάλιστα ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς νύκτας. Ἀλλὰ κατατρωγόμενος ἀπὸ μυριάδας ἐντόμων, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μείνῃ περισσότερον, ἔλυσε τὸν κλωβόν του καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ νὰ ζητήσῃ φιλοξενίαν, ἡ ὁποία τῳ ἐχορηγήθη προθυμότατα.

Τέλος, τὴν 18 Ἰουνίου, ἐγκαταλείψας ὁριστικῶς τὸ ἐγχείρημα καὶ τοὺς μοναχοὺς, ἔφθασεν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἀποκομίζων, ὡς μόνον ἐνθύμιον τοῦ ταξειδίου του, δύο μικροὺς σκιμπατζῆδες, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐπέμενον νὰ μὴ συνομιλοῦν μαζί του . . .

Ἰδοὺ τί κατώρθωσεν ὁ κ. Γκάρνερ. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ ζήτημα ἔμεινεν ἄλυτον. Ἂν ὑπῆρχε γλῶσσα πιθήκων, ἡ γλῶσσα αὕτη ἀπέμενε πρὸς ἀνακάλυψιν, καθὼς καὶ αἱ ἰδιαίτεραι λειτουργεῖαι, αἱ ὁποῖαι συνέτεινον εἰς τὸν σχηματισμόν της.

Ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ ἰσχυρίζετο ὅτι εἶχεν ἀνακαλύψῃ διάφορα φωνητικὰ στοιχεῖα, ἔχοντα ὡρισμένην σημασίαν, παραδείγματος χάριν:

β ο ύ ϐ = τροφή.
σ έ ν υ = ποτόν.
γ ι έ γ κ = πρόσεχε.

καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα κατέγραψε μετὰ προσοχῆς. Ἀργότερα μάλιστα, κατόπι πειραμάτων γενομένων εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον τῆς Οὐασιγκτῶνος, καὶ χάρις εἰς τὴν χρῆσιν φωνογράφων, ἐβεβαίωνεν ὅτι ἀνεκάλυψε καὶ μίαν γενικὴν λέξιν, ἔχουσαν σχέσιν μὲ κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πίνεται· μίαν ἄλλην διὰ τὴν χρῆσιν τῆς χειρός, μίαν ἄλλην διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ χρόνου, κτλ. Ἐν γένει, κατὰ τὸν κ. Γκάρνερ, ἡ γλῶσσα τῶν πιθήκων ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὀκτὼ ἢ ἐννέα θεμελιώδεις ἤχους, τροποποιουμένους ὑπὸ τριάκοντα ἢ τριακονταπέντε μεταπτώσεων, τῶν ὁποίων ἔδιδε μάλιστα καὶ τὸν μουσικὸν τόνον, λέγων ὅτι ἡ διάρθρωσις ἐγίνετο πάντοτε εἰς λ ὰ δ ί ε σ τ ς.

Συμφώνως μὲ τὴν δαρβινικὴν θεωρίαν περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν εἰδῶν καὶ τῆς κληρονομικῆς μεταδιδάσεως τῶν φυσικῶν προτερημάτων, ἠδύνατό τις,—κατὰ τὴν γνώμην πάντοτε τοῦ κ. Γκάρνερ,— νὰ ἐρωτήσῃ: «Ἂν τὸ ἀνθρώπινον γένος κατάγεται ἀπὸ τοὺς πιθήκους, διατί τότε καὶ ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν κατάγεται ἀπὸ τὴν πρωτογενῆ γλῶσσαν τῶν ἀνθρωποειδῶν ζῴων;»

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἄρά γε προγόνους τὰ τετράχειρα;... Ἰδοὺ τί ἔπρεπε νὰποδειχθῇ,—ἀλλὰ δὲν ἀπεδείχθη.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἡ λεγομένη γλῶσσα τῶν πιθήκων, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα δηθεν ὑπὸ τοῦ Γκάρνερ, δὲν ἦτο εἰμὴ ἡ σειρὰ ἐκείνη τῶν φθόγγων, τοὺς ὁποίους ἐκβάλλουν τὰ μαστοφόρα διὰ νὰ συνεννοοῦνται μὲ τὰ ὁμοειδῆ των, ὅπως ἄλλως τε ὅλα τὰ ζῷα: κύνες, ἵπποι, πρόβατα, χῆνες, χελιδόνες, μύρμηκες, μέλισσαι, κτλ. Καὶ κατὰ τὰς παρατηρήσεις ἑνὸς φυσιοδίφου, ἡ συνεννόησις αὕτη γίνεται εἴτε δι' ἤχων εἴτε δι' ἰδιαιτέρων κινήσεων, καὶ ἂν δὲν ἐκφράζουν καθεαυτὸ σκέψεις, ἐκφράζουν τοὐλάχιστον ζωηρὰς ἐντυπώσεις, ἠθικὰς συγκινήσεις—παραδείγματος χάριν τὴν χαρὰν ἢ τὸν φόβον.

Ἦτο λοιπὸν προφανές, ὅτι τὸ ζήτημα δὲν ἠδύνατο νὰ λυθῇ ἀπὸ τὰς ἀνεπαρκεῖς καὶ ἥκιστα πειραματικὰς μελέτας τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ. Διὰ τοῦτο, δύο ἔτη βραδύτερον, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἑνὸς Γερμανοῦ ἰατροῦ ἡ ἰδέα νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα, μεταφερόμενος εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ δάσους, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κόσμου τῶν πιθήκων, καὶ ὄχι πλέον εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι λεπτῶν ἀπὸ ἓν Ἱεραποστολεῖον, ἔστω καὶ ἂν ἔμελλε νὰ πέσῃ θῦμα τῶν ἐντόμων, κατὰ τῶν ὁποίων δὲν ἠμπόρεσε νὰντισταθῇ ὁ ἐπιστημονικὸς ζῆλος τοῦ κ. Γκάρνερ.

Ὑπῆρχε τότε εἰς τὸ Κάμερουν, εἰς τὴν Μαλίμπαν, κάποιος ἐπιστήμων ὀνομαζόμενος Γιοχάουζεν. Ἔμενεν ἐκεῖ ἀπό τινων ἐτῶν. Ἦτο ἰατρὸς, ἀγαπῶν περισσότερον τὴν ζωολογίαν καὶ τὴν βοτανικήν, ἀπὸ τὴν ἰατρικήν. Ὅταν ἔμαθε τὴν ἀποτυχίαν τοῦ κ. Γκάρνερ, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸ πείραμα, μολονότι τότε ἦσο ἄνω τῶν πεντήκοντα ἐτῶν. Εἶχεν ὑπάγῃ πολλάκις εἰς τὴν Λιμπρεβίλλην, καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ ἔλαβε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸν γνωρίσῃ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μετ' αὐτοῦ.

Ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ἂν καὶ γέρων, ἀπήλαυεν ὑγείας λαμπρᾶς. Ὁμιλῶν τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν ἀγγλικήν, ὅπως τὴν μητρικήν του γλῶσσαν, ἐννοοῦσε καὶ τὴν διάλεκτον τῶν ἰθαγενῶν, τὴν ὁποίαν ἐξέμαθεν ἐπιτέλους ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός του. Ἄλλως τε ἡ περιουσία του τῷ ἐπέτρεπε νὰ ἐξασκῇ τὴν ἰατρικὴν δωρεάν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ!

Ἀγαπητοί μου,

Ι νὰ σημαίνῃ ἄρά γε ὁ ἀριθμὸς, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπέγραψα τὴν ἐπιστολήν μου;... Δύσκολον νὰ το μαντεύσετε ποτέ· ἀλλ' ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. Τὴν προπαρελθοῦσαν Πέμπτην 30 Μαΐου, ἔγιναν εἰς τὴν Ζάκυνθον, μὲ ὅλην τὴν ἐπισημότητα, τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Σολωμοῦ. Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε λαμπρά, κ' ἐξεφωνήθησαν λόγοι, κ' ἐψάλλησαν ὕμνοι. Ἔπειτα ἑορταὶ τριήμεροι, γεύματα, χοροί, παραστάσεις, φιλολογικαὶ ἑσπερίδες, φωταψίαι, πυροτεχνήματα. Ὁ ψάλτης τῆς Ἐλευθερίας ἀπεθεώθη εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν του, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε τὸ ἐκλεκτότερον τέκνον· καὶ τώρα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν αἱ ἑορταί, καὶ ἔφυγαν οἱ πανηγυρισταί, καὶ ἀνέλαβεν ἡ πόλις τὴν προτέραν, ὄψιν της—ἥσυχος, μεγαλοπρεπὴς ἀπέμεινεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας ὁ ἀνδριάς, καὶ θὰ μείνῃ αἰωνίως, μνημεῖον δόξης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἐστήθη εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην, τὴν ὡραίαν παραθαλάσσιον πλατεῖαν, τὴν ὁποίαν ἐθαυμάσατε βέβαια ὅσοι ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Ζάκυνθον. Ὁ ποιητὴς εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὸν λιμένα, πρὸς τὰ πλοῖα, ὡς χαιρετῶν τοὺς καταπλέοντας, τοὺς ἐρχομένους μακρόθεν, διὰ νὰ καταθέσουν τὸ φόρον τοῦ σεβασμοῦ των καὶ τῆς λατρείας των... Ὀρθιος, ὑψηλός, πάλλευκος ἐπὶ τοῦ βάθρου του, ἔχει ἐστεμμένον τὸ μέτωπον μὲ τὴν δάφνην τῆς δόξης καὶ προτείνει τὴν χεῖρα ὡς ἐμπνεόμενος, ὡς ἀπαγγέλλων τοὺς ἀθανάτους του στίχους. Γύρω, ἐπὶ τοῦ βάθρου, εἶνε χαραγμένα μὲ χρυσᾶ γράμματα,—ὅπως καὶ εἰς τὰς καρδίας μας, — μερικοὶ ἀπὸ τοὺς στίχους αὐτούς, καὶ ἐμπρὸς-ἐμπρὸς οἱ θεόπνευστοι ἐκεῖνοι:

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη
Χαῖρε, ὦ, χαῖρε, Ἐλευθεριά!

Εἶνε ὡραῖον καὶ ἐπιδεκτικὸν μνημεῖον, τὸ ὁποῖον θὰ διαιωνίζῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς παρούσης γενεᾶς, πρὸς τὸν μέγαν ποιητήν, ὁ ὁποῖος, σύγχρονος τῶν ἡρώων τῆς νέας Ἑλλάδος, ἔψαλλε τὰνδραγαθήματά των καὶ τὴν δόξαν των μὲ ὅσην δύναμιν ἐκεῖνοι ἐπολέμουν. Καὶ ὅπως διὰ τῶν ὅπλων, διὰ τῆς ἀνδρείας των, ἀντγέννησαν τὴν Ἑλλάδα των πολιτικῶς, οὕτω διὰ τῆς λύρας του, διὰ τῆς μεγαλοφυΐας του καὶ ὁ Σολωμὸς τὴν ἀνεγέννησε πνευματικῶς, διότι εἶνε ὁ γεννάρχης τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, καὶ δι' αὐτοῦ, ὡς εἶπε κάποιος, ἐπέστρεψαν αἱ ἐξόριστοι Μοῦσαι εἰς τὸν Ἑλικῶνα.

Λοιπόν, τὸ ὡραῖον αὐτὸ πνευματικὸν μνημεῖον, ὁ πρῶτος ἀνδριὰς ποιητοῦ, ὁ ὁποῖος ἱδρύεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔγινε δι' ἐθνικοῦ ἐράνου, διὰ τῶν εἰσφορῶν ἑλλήνων καὶ φιλελλήνων. Εἰς τὸν ἔρανον τοῦτον ἔλαβον μέρος καὶ οἱ μικροί, τὰ παιδία, οἱ ἑλληνόπαιδες, οἱ ὁποῖοι προσέφερον ποσὸν ὄχι ὀλιγώτερον τῶν δέκα χιλιάδων δραχμῶν!

Δὲν εἶνε τοῦτο ἓν ἀπὸ τὰ ζωηρότερα, τὰ ἀπότερα δείγματα τῆς φιλοπατρίας των καὶ τῆς συναισθήσεως τοῦ καθήκοντος; Βεβαίως δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, νὰ συναχθοῦν δέκα χιλιάδες δραχμῶν, καὶ εἰς διάστημα τόσον ὀλίγου καιροῦ, ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο σημαίνει ὅτι μὲ μεγάλην προθυμίαν ἐθραύσθησαν οἱ κ ο υ μ π α ρ ά δ ε ς τῶν μικρῶν μαθητῶν, καὶ ἡ προθυμία αὐτὴ σημαίνει ὅτι αἴσθημα θερμὸν ἐνοικεῖ εἰς τὰς μικρὰς καρδίας, αἱ ὁποῖαι αὔριον θὰ γίνουν μεγάλαι, καὶ ὅτι τὸ αἴσθημα τοῦτο εἶνε τόσον θερμόν, ὥστε δὲν θὰ σβεσθῇ...

Δέκα χιλιάδες!.. Ὦ, οἱ Ἑλληνόπαιδες εἰμπορεῖν νὰ καυχῶνται ὅτι μέγα μέρος τοῦ ὡραίου ἐκείνου μνημείου ἔγινε διὰ τῆς εὐγενοῦς των προθυμίας. Καί μου ἀρέσει νὰ φαντασθῶ, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη μὲ τὰ ἱερὰ χρήματα τῶν Ἑλληνοπαίδων, εἶνε ἀκριβῶς τὸ μέρος τοῦ μαρμάρου, τὸ ὁποῖον παριστᾷ τὸ στῆθος τοῦ ποιητοῦ, τὸ στῆθος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον περιέκλειε καρδίαν πλήρη ἀγάπης πρὸς τὰ παιδία. Διότι ὁ ποιητὴς ὑπερηγάπα τὰ παιδία· οἱ τρυφερώτεροί του στίχοι εἶνε ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ζωγραφίζει ἀγγελικὰς φυσιογνωμίας παιδίων, καὶ λέγουν, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του, ὅταν εἶχε γίνῃ μισάνθρωπος, μόνον τὰ παιδία ἠγάπα, ἐπαναλαμβάνων ὡς ὁ Ἰησοῦς: «Ἄφετε τὰ παιδία ἐλθεῖν πρός με.»

Καὶ τὰ παιδία τοῦ ἀνταποδίδουν σήμερον αὐτὴν τὴν ἀγάπην. Ἐξετέλεσαν τὸ καθῆκον των πρὸς τὸν ἐθνικὸν ποιητήν, καὶ ἓν καθῆκον πρὸς τὴν πατρίδα. Εὖγε εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας!

Αὐτὰ ἐσήμαινεν ὁ ἀριθμὸς, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπέγραψα τὴν ἐπιστολήν μου. Ποτὲ δὲν ἔγραψα τίτλον μὲ τόσην χαρὰν καὶ μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν!

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Η ΜΗΤΗΡ ΤΟΥ

Ἡ μήτηρ τοῦ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐνηλικιωθέντος βασιλέως τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσου τοῦ ΙΓ' ἐκοπίασε, διὰ νὰ διδάξῃ αὐτὸν νὰ εἶνε βασιλεύς, πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον συνήθως κοπιάζουν αἱ βασιλικαὶ μητέρες· διότι παιδία, γεννώμενα εἰς ὑψηλὴν θέσιν καὶ περιστοιχιζόμενα ὑπὸ κολάκων, ῥέπουν πολὺ ἐνωρὶς πρὸς τὴν ἀλαζονείαν. Ἐξ ἐναντίας ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ἐθίσθη νὰ εἶνε ταπεινόφρων, μετριόφρων, πάντοτε ἕτοιμος νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς ὁμήλικάς του. Ἄπαξ μόνον ἀφυπνίσθη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ βασιλίσκου ἡ συναίσθησις τῆς ὑπεροχῆς του, καὶ τοῦτο συνέβη ὅταν ἦτο ἑξαετὴς μόνον. Τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο ἀρέσκει πολὺ εἰς τοὺς Ἱσπανούς, ἂν καὶ εἶχε γνωσθῆ ὅτι ἡ Βασίλισσα ἐμάλωσε τὸν υἱόν της, κατέκρινε δὲ καὶ τοὺς ἐπιδοκιμάσαντας τὸ πρᾶγμα.

Κατὰ παλαιοτάτην παράδοσιν, τοὺς βασιλεῖς τῆς Ἱσπανίας, ὅταν ἐξέρχωνται ἐποχούμενοι, συνοδεύει πάντοτε εἷς ἔφιππος, εὐγενοῦς καταγωγῆς, προηγούμενος τῆς βασιλικῆς ἁμάξης. Ὁ νεαρὸς βασιλεύς, ἐπιβαίνων κάποτε τῆς ἁμάξης του μὲ τὴν τροφὸν καὶ τὰς δύο ἀδελφάς του, παρετήρησεν, ὅτι ὁ ἔφιππος συνοδὸς δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν θέσιν του. Τὸ βρέφος ἐζήτησεν αὐστηρῶς πληροφορίας, καὶ ὑψῶνον τὴν μικράν του φωνὴν:

—Ποῦ εἶνε ὁ συνοδός; ἠρώτησεν.

Ἡ ἐρώτησις ἔμεινεν ἄνευ ἀπαντήσεως, ὁ ἁμαξηλάτης ἐμάστιζε τοὺς ἵππους, καὶ ἡ ἅμαξα ἔτρεχεν ἤδη ἀκράτητος ὅταν ὁ ἀπουσιάσας ἔφιππος ὥρμησε καλπάζων ὄπισθεν τοῦ βασιλικοῦ ὀχήματος. Ὁ βασιλεὺς διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' ἡ διαταγή του δὲν ἐξετελέσθη, διότι ἡ βασίλισσα εἶχε δώσῃ ῥητὴν ἐντολὴν νὰ μὴ ἐκτελῶνται αἱ θελήσεις τοῦ βασιλέως. Ἔξω φρενῶν ὁ παῖς ἠγέρθη ἐντὸς τῆς ἁμάξης, καὶ μετὰ θυμοῦ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀμελῆ ἀκόλουθον:

—Κύριε, αὐτὸ νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ!

Κατεθέλχθησαν ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν αὐτὴν τῆς ζωηρότητος τοῦ ἤθους τοῦ βα-

σιλέως των, ἡ τροφός, αἱ κυρίαι καὶ οἱ στρατιῶται τῆς ἀκολουθίας· διηγήθησαν τὸ ἐπεισόδιον, πρὶν δὲ βραδύσῃ οἱ δρόμοι καὶ αἱ αἴθουσαι τῆς Μαδρίτης ἐπανελάμβανον τὸ ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε γενικὴν φαιδρότητα, γέλωτας καὶ ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν. Ἡ Ἀντιβασίλισσα ὅμως, ἀπ' ἐναντίας, ἐτιμώρησε τὸ παιδίον διὰ τῆς ἑπομένης διδακτικωτάτης τιμωρίας. Προσεκάλεσε τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸ Παλάτι τὰ ὡραιότερα καὶ εὐρωστότερα συνομήλικα πρὸς τὸν βασιλέα παιδία, διὰ νὰ πάρουν μαζί του τὸ τσάϊ καὶ νὰ παίξουν. Ὅταν τὰ παιδία συνηθροίσθησαν, ἡ Ἀντιβασίλισσα ἔβαλεν ἐμπρός των ἕνα καθρέπτην. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἦτο ὁ κοντότερος, ὄχι δὲ καὶ ὁ εὐμορφότερος.

— Βλέπεις, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ἡ μητέρα του — ἂν ὑπάρχῃ καμμία διαφορὰ μεταξύ σοῦ καὶ τῶν ἄλλων, ἡ διαφορὰ αὐτὴ θὰ εἶνε εἰς τὴν ψυχήν σου, εἰς τὴν καλωσύνην σου, εἰς τὰς ἀρετάς σου, ἀφοῦ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ κύριος ὅλων μας, ἔπλασε τόσους ἀνθρώπους ἀνωτέρους σοῦ εἰς τὴν ὄψιν. Ἤγαινε νὰ παίξῃς μὲ τοὺς φίλους σου, καὶ ἄλλοτε νὰ εἶσαι ταπεινότερος.

Ἔκτοτε ὁ Ἀλφόνσος ΙΓ' δὲν ἔδειξε πλέον ἀλαζονείαν.

[*Ἐξ ἄρθρου τῆς Ρουμανίδος ποιητρίας*
ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ]

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

[Ὑπάγεται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων.]

Ἡ βαρκούλα περιμένει
καὶ θαρρεῖ πῶς ἀρχινᾷ
τὴ βαρκούλα τὴν καϊμένη
ὁ βαρκάρης νὰ ξεχνᾷ.

Λίγη ὑπομονὴ ἀς ἔχῃ
κι' ὁ βαρκάρης δὲν μπορεῖ
νὰ κρυφθῇ, γιατί προσέχει
κάθε λύτης νὰ τὸν βρῇ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΟΠΟΥ Η ΤΟΥΪΛΕΛΜΙΝΑ ΜΑΚ-ΝΕΒΙΝ ΑΝΑΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΑΝΤΑΞΙΑ ΤΟΥ ΕΞΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ ΠΙΕΤ ΟΥΥΣ

Οἱ Ἄγγλοι, μεθ' ὅλας τὰς ἥττας καὶ τὰς καταστροφὰς τὰς ὁποίας τοις ἐπροξένουν οἱ Βόερς, ἐγίνοντο κύριοι τῆς χώρας καὶ ἀνήρχοντο βραδέως πρὸς τὴν Πρετωρίαν.

Τὸ Ἐλεύθερον Κράτος τῆς Ὀράγγης εἶχε κηρυχθῇ πλέον ἀγγλικὴ κτῆσις, καὶ τὴν αὐτὴν προσάρτησιν δὲν θὰ ἔβραδυνε νὰ ὑποστῇ καὶ τὸ Τράνσβααλ.

Μολοντοῦτο οἱ Βόερς ἐξηκολούθουν νὰ πολεμοῦν.

Αἱ γυναῖκες εἶχον ἑνωθῇ μὲ τοὺς ἄνδρας.

Ὁ γενναῖος ἀλλὰ μικρὸς αὐτὸς λαὸς ἤλπιζεν ἐν θαῦμα: τὴν ἐπέμβασιν τῶν ξένων Δυνάμεων, συνασπιζομένων κατὰ τῆς Ἀγγλίας, διὰ νὰ την ἀναγκάσουν νὰναγνωρίσῃ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Δημοκρατίας τοῦ Τράνσβααλ.

Τὰ δύο δίδυμα, ἡ Λιάνα καὶ ἡ μητέρα των εἶχαν μαζευθῇ καὶ πάλιν εἰς ἓν βοερικὸν στρατόπεδον. Ἡ Γουΐλελμίνα τας εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

Τὰ ἀνδρεῖα βοερόπουλα ἦσαν πλέον γνωστὰ εἰς ὅλους τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξευραν τί νὰ πρωτοθαυμάσουν: τὴν ἐξαδέλφην τοῦ Πίετ Οὐύς, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνδραγαθήσῃ τοσάκις εἰς τὸν κτυχῆ αὐτὸν πόλεμον, ἢ τὰ δύο δίδυμα, τὰ ὁποῖα, ἐντελῶς θερμπευθέντα, ἐλάμβανον ἐνεργὸν μέρος εἰς κάθε συμπλοκήν.

Γλυκεῖα ἔπως ἡ μητέρα της, ἡ Λιάνα ἦτο ὁ παρήγορος ἄγγελος τῶν πληγωμένων, τοὺς ὁποίους ἐπεριποιεῖτο μὲ ὑπομονὴν καὶ ἀφοσίωσιν θαυμαστήν.

Ἡ Γουΐλελμίνα δὲν εἶχε χωρισθῇ τὰ ζῷά της.

Ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς δὲν ἐπείραζαν ποτὲ κανένα Βόερ, ἀλλὰ μόλις ἔδλεπαν ἀγγλικὴν στολήν, ἐμαίνοντο τόσον, ὥστε καὶ ἡ κυρία των ἀκόμη ἦτο ἀνίσχυρος νὰ τα δαμάσῃ.

Κάθε νύκτα, μαζὶ μὲ τοὺς φρουροὺς τοῦ στρατοπέδου, ἐφρούρουν καὶ αὐτὰ ὡς παλαιοὶ στρατιῶται, καὶ ἀλλοίμονον πλέον εἰς τοὺς Ἄγγλους, οἱ ὁποῖοι διὰ κακὴν των τύχην, ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ!

Ὁ συνταγματάρχης Λακὼς εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸν στρατόν, κατόπι συνομιλίας μετὰ τοῦ προέδρου Κρεῦγερ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ.

Ἡ Κυρία Ρίσσικ, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ Γουΐλελμίνα εἶχεν ἀποκρύψῃ τὴν ἁρπαγὴν τῶν κορασίων, ἐξεπλάγη πολὺ διὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ ἀδελφοῦ της, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς λιποταξίαν.

Ἀλλ' ὁ κ. Λακὼς την καθησύχασε, προφασισθεὶς ὅτι εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ κάποιαν σπουδαίαν ἀποστολήν, καὶ ὑποσχεθεὶς νὰναλάβῃ τὴν θέσιν του εἰς τὸν στρατόν, εὐθὺς ὡς θὰ ἐτελείονεν ἡ ἀποστολή.

Ἓν μικρὸν βοερικὸν ἀπόσπασμα, ἐστρατοπεδευμένον πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ζάνδ-Ρίβερ, ἠδύνατο νὰ θεωρῆται ἀσφαλές, δι' ὀλίγον καιρὸν τοὐλάχιστον. Αἱ γέφυραι ὅλαι τοῦ ποταμοῦ εἶχον καταστραφῇ, καὶ τὰ περάματα ἐφυλάσσοντο ἀγρύπνως.

Ἡ Γουΐλελμίνα, διὰ τὴν ὁποίαν ἀνάπαυσις δὲν ὑπῆρχεν, ἐτραυλίσασε τὴν δερματίνην ζώνην της μὲ διπλῆν σειρὰν φυσιγγίων, ἐκρέμασεν εἰς τὸν ὦμόν της τὸ τόξον της καὶ τὰ βέλη, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, χωρὶς νὰ την ἐνοήσῃ κανείς.

Οἱ δύο σύντροφοί της τὴν ἠκολούθησαν. Τὸ κοράσιον δὲν εἶχεν ὡρισμένον σκοπόν.

Μηχανικῶς κατῆλθε μέχρι τοῦ Ζάνδ Ρίβερ, ἔπειτα ἐπροχώρησε κατὰ μῆκος τῆς ὄχθης, συναντῶσα ἐδῶ κ' ἐκεῖ τοὺς βόερς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐφύλατταν τὰ περάματα.

Κάπου-κάπου ἔδλεπε τὰ ἐρείπια καμμιᾶς γεφύρας, ὑψούμενα ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ σχηματίζοντα ἐρείσματα ἀπατηλὰ καὶ πολὺ ἐπικίνδυνα, διότι δὲν εἶχον καμμίαν στερεότητα.

Ἐπριπάτησε πολύ, ἀσκόπως, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν καὶ βυθισμένη εἰς σκέψεις.

Γρυλλισμὸς τοῦ Μαριμπῆ τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τὸν ρεμβασμόν της.

Ἐσταμάτησεν ἀποτόμως καὶ ἐξηρεύνησε μὲ ταχὺ βλέμμα τὴν τοποθεσίαν.

Ἡ περιοχὴ ἦτο ἔρημος. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, μικρὰ ξυλίνη γέφυρα συνέδεε τὰς δύο ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Οἱ Βόερς προφανῶς εἶχον λησμονήσῃ νὰ την καταστρέψουν.

Καθ' ὅλον τὸ μῆκος του Ζάνδ-Ρίβερ μόνη ἡ γέφυρα αὐτὴ ἦτο εἰς τὴν θέσιν της, καὶ μόνον ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ ὁ ἐχθρὸς μ' εὐκολίαν.

Βόερ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ... Τί εἶχε λοιπὸν ὁ Μαριμπῆς ; . . .

Ἡ Γουΐλελμίνα ἐπέβαλεν εἰς τὰ ζῷά της σιωπὴν καὶ ἐπροχώρησε, κρυπτομένη ὅσον ἠμποροῦσε.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν γέφυραν, παρετήρησεν, εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἓν ἀγγλικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὁποῖον ἐπροχώρει ἀκριβολιστικῶς.

Ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ καταστραφῇ ἡ γέφυρα, πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ἀνιχνευταί.

Ἡ Γουΐλελμίνα ἐχώθη ὀπίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον, ὁ ὁποῖος την ἔκρυψεν ἐντελῶς, ἐπῆρε τὰ ζῷα πλησίον της, καὶ ἐξηπλώθη πρηνηδόν, στηριζομένη εἰς τὸν ἀγκῶνα, διὰ νὰ εἰμπορῇ νὰ μεταχειρίζεται

τὸ τουφέκι της, τὸ ὁποῖον διηύθυνε πρὸς τὴν ὄχθην ...

Οἱ Ἄγγλοι ἐπλησίαζαν ἀραιωμένοι, μὲ φόβον καὶ μὲ δισταγμόν ... Ἡ τριγύρω γαλήνη δέν τους κκθησύχαζεν ἐντελῶς ... Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὴν γέφυραν, ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ὄχθην ἤλθε μία τουφεκιά. Ὁ ἄνθρωπος ἔπεσεν ἀνάσκελα. Οἱ στρατιῶται ὀπισθοχώρησαν, ἀναζητοῦντες τὸν ἐχθρόν, περιμένοντες μάχην. Μερικοὶ ἐπυροβόλησαν κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός των.

Βαθεῖα σιγὴ διεδέχθη τοὺς κρότους τῶν τυφεκίων.

Φοβούμενοι παγίδα, οἱ Ἄγγλοι δὲν ἐτολμοῦσαν πλέον νὰ προχωρήσουν.

Δύο ἐκ τῶν ἀνδρειοτέρων ἠτοιμάσθησαν νὰ διασκελίσουν τὸ πτῶμα, τοῦ ὁποίου αἱ χεῖρες καὶ ἡ κεφαλὴ ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τῆς γεφύρας.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ταυτοχρόνως. . . Οἱ ἄνδρες ἐκλονίσθησαν. . .

Βλασφημίαι ζωηραὶ ἀνταπεκρίθησαν ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν Ἀγγλων ... Ὁ ἀόρατος αὐτὸς ἐχθρὸς τοὺς ἐτρόμαζε περισσότερον ἀπὸ ὁλόκληρον στράτευμα, παρατεταγμένον εἰς μάχην.

Μὲ τὰς διόπτρας του εἰς τὸ χέρι, ὁ στρατηγὸς Χούττων ἐπεσκόπει τὰ περίχωρα.

Παντοῦ ἐρημία.

— Πῦρ καὶ ἐμπρός ! ἐφώναξε.

Καμμιὰ εἰκοσαριὰ στρατιῶται ἐχύθησαν εἰς τὴν γέφυραν. Καὶ ἄρχισε τὸ τουφεκίδι, τὸ ὁποῖον κατέπνιγε μὲ τὸν κρότον του μίαν φωνὴν παιδικήν, ἡ ὁποία διέτασσε :

— Κάνυα!. Μαριμπῆ!.. Ἄγγλοι ! ἀπάνω τους !..

Τὰ δύο ζῷα ἐφώρμησαν λυσσαλέα καὶ εὑρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν στρατιωτῶν.

Κραυγαὶ πόνου ὑψώθησαν, ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὰ ἄγρια γογγύσματα τῶν δύο θηρίων.

Ἡ Κάνυα καὶ ὁ Μαριμπῆς ἐδάγκαναν, ἐξέσχιζαν, ἐστραγγάλιζαν, κατεσύντριβαν . . .

— Ὀπ'σω ! διέταξεν ὁ στρατηγός.

Ἀλλ' ἡ γέφυρα ἐγέμισε πλέον ἀπὸ πτώματα, τὰ ὁποῖα καθίστων ἀδύνατον τὴν ὑποχώρησιν, καὶ τὰ ζῷα ἔκαμναν καταστροφήν.

Τώρα ὁ Μαριμπῆς καὶ ἡ τροφός του ἐχρησίμευαν ὡς σκοποὶ διὰ τὰς βολὰς τῶν Ἄγγλων, ἀλλὰ σκοποὶ ἀναπηδῶντες, μετακινούμενοι εἰς κύκλον πυρός.

Ἐκεῖ-κάτω, παρὰ τὴν ὄχθην, ἐφάνη κάποιος πυροβολῶν ...

Μετ' ἐκπλήξεως, οἱ Ἄγγλοι διέκριναν ὅτι ὁ ἐχθρὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπώθει μὲ τόσην λύσσαν, ἦτο ἓν κοράσιον.

Ἀποκαλυφθεῖσα ἐντελῶς, ἡ Γουΐλελμίνα ἄδειαζε καὶ ἐγέμιζε τὸ τουφέκι της διατηροῦσα ψυχραιμίαν θαυμαστήν . . . Καὶ χωρὶς νὰ σταματᾷ διόλου, παρώτρυνεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰ δύο ζῷα:

— Ἀπάνω τους, Μαριμπῆ ! . . Ἀπάνω τους, Κάνυα ! . .

Αἱ σφαῖραι ἔπιπτον βροχηδόν. Ἡ Γουΐλελμίνα ἔμενεν ὀρθία, προχωροῦσα διὰ νὰ πυροβολῇ, ὀπισθοχωροῦσα διὰ νὰ γεμίζῃ καὶ μὲ κάθε τουφεκιὰν ρίπτουσα κάτω ἀπὸ ἕνα στρατιώτην.

Ἡ παράδοξος μάχη παρετείνετο. Οἱ Ἄγγλοι οὔτε σπιθαμὴν ἐδάφους ἐκέρδιζαν... Ἀδὲν θάργοῦσαν νὰ φανοῦν, εἰδοποιούμενα ἀπὸ τοὺς ἀνιχνευτὰς οἱ ὁποῖοι ἐπροχώρουν.

Ἀφ' οὗ ἔκαμσε καὶ τὸ τελευταῖόν της φυσίγγιον, ἔρριψε τὸ τουφέκι της καὶ ἐξεκρέμασεν ἡσύχως ἀπὸ τὸν ὦμόν της τὸ τόξον καὶ τὴν φαρέτραν.

Ἐτάνυσε τὸ τόξον, ἐπῆρε ἕνα βέλος, ἐσκόπευσεν, ἀλλὰ ... χωρὶς νὰ ρίψῃ, ἀφῆκε τὸ ὅπλον νὰ πέσῃ.

Κάτι εἶχεν ἐνθυμηθῇ . . .

Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἐξήγησεν εἰς τὴν θείαν Παυλίναν τί φοβερὸν ἀποτέλεσμα εἶχε καὶ ἁπλῆ ἀμυχὴ τῶν βελῶν ἐκείνων, τῶν ἐμβαπτισμένων εἰς τὸν δηλητηριώδη πολτὸν τῆς ν γ κ ο ύ α ς, ἡ ἀγαθὴ γυναῖκα ἀνατρίχιασε καὶ της ἔξωσε νὰ ἐννοήσῃ πόσον τοιαῦτα ὅπλα ἦσαν ἀνάξια ἐντίμου χειρός.

Ἐν ὀνόματι τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης της, ἡ θεία Παυλίνα τὴν ἔκαμε νὰ ἐρκισθῇ ὅτι δὲν θὰ τα μεταχειρίζετο ποτέ.

Ἡ Γουΐλελμίνα ἐνεθυμήθη τὴν ὑποσχέσίν της, τὸν ὅρκον της.

— Ἂν δὲν ρίξω, θὰ σκοτωθῶ, ἐσυλλογίσθη· ἀλλὰ ὡρκίσθηκα !

Τότε ἔκαμε τὰ βέλη της ὅλα δέμα, τὰ ἔσπασεν ἐπάνω εἰς τὸ γόνατόν της καὶ τα ἐπέταξε μακράν.

Ἔπειτα ἐσήκωσε τὸ τουφέκι της, τὸ ἔπιασεν ἀπὸ τὸν σωλῆνα, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ μὲ αὐτὸ τὸν πρῶτόν που θὰ ἐπλησίαζε.

Ἡ πάλη ἐξηκολούθει μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ζῴων.

Σωρεία πτωμάτων ὑψοῦτο παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς γεφύρας, καθιστῶσα ἀκόμη δυσκολωτέραν τὴν διάβασιν.

— Ἀπάνω τους, Κάνυα ! . . ἀπάνω

« Ἀπάνω τους, Μαριμπῆ ! . . Ἀπάνω τους, Κάνυα ! . . » (Σελ. 181, στήλ. 6'.)

τους, Μαριμπῆ . . . ἐφώναζεν ἡ Γουϊλελμίνα.

Δύο βραχναὶ φωναὶ ἀνταπεκρίθησαν, καὶ ἡ κόρη ἐμειδίασεν ἀγρίως.

Ἠκροάσθη ... Καμμία ἀμφιβολία, ὅτι οἱ Βόερς ἐπληρίαζαν.

— Ἦτο καιρὸς ! ἐσυλλογίσθη.

Ὀρθία, μὲ κυματίζουσαν κόμην, μὲ φλογεροὺς ὀφθαλμοὺς ἐφώναζε :

— Μαριμπῆ ! Κάνυα ! θάρρος ! νά, οἱ Βόερς ἔφθασαν !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιϛ'.

ΠΕΙΡΑΜΑ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΥ... ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ

Ἱππεύοντες ἰσχυροὺς καὶ μικροσώμους ἵππους, ταχεῖς ὡς ὁ ἄνεμος, πέντε μαῦροι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Βατλαπῆ περὶ τὴν ἑσπέραν.

Ἀρχηγὸς τοῦ ἐμίλου τούτου ἦτο ὁ Σελέσκος· οἱ τέσσαρες σύντροφοί του ἦσαν ἀπὸ ἄλλο χωρίον.

Ὅταν, ἐπιστρέψας εἰς τὸ Βατλαπῆ, ὁ λῃστὴς ἔμαθε τὴν ἐξαφάνισιν τῶν αἰχμαλώτων, κατελήφθη ἀπὸ ὀργὴν λυσσαλέαν. Ἡ ὀργὴ αὕτη ἐδιπλασιάσθη, ὅταν ὅλοι τοὶ φίλοι ἀνεξαιρέτως ἠρνήθησαν νὰ τὸν συνοδεύσουν εἰς τὴν καταδίωξιν.

Διότι τὸ Βατλαπῆ εἶχε ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ Ὁλακομαριγκοῦ, καὶ οὔτε εἷς ἐκ τῶν κατοίκων του δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ψηφήσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ ...

Ὁ Σελέσκος ἠναγκάσθη νὰ ποταθῇ εἰς τὸ γειτονικὸν χωρίον. Τέσσαρες Ζουλοὺ τὸν ἠκολούθησαν· εἰς τοὺς ὁποίους ὑπεσχέθη πλουσίαν ἀνταμοιβήν, ἂν ἐπετύγχανεν ἡ ἐπεχείρησις.

Πέντε ἵπποι, δεμένοι εἰς δένδρα παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου, τοὺς ἐπερίμενον.

Ἀλλά . . . τί ἐζήτει ἐκεῖ ἡ Ἀντιόκα, ἡ ὁποία τοὺς ἐτριγύριζεν ; . .

Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι δὲν τὴν ἔβλεπε κανείς, ἡ μαύρη ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ περίζωμά της ἕνα κύλινδρον ἀπὸ φλοιὸν δένδρου, κλεισμένον ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα μὲ βούλωμα χορταρένιον, καὶ φέροντα πλῆθος τρυπῶν.

Ἐξεβούλωσε μὲ προσοχὴν τὴν παράξενον αὐτὴν θήκην, ἔβγαλεν ἀπὸ μέσα μίαν μυῖγαν, τὴν ἐξαπέλυσεν ἀμέσως καὶ ἐτοποθέτησεν τὸ ἔντομον εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ ἑνὸς ἵππου.

Ἀντὶ νὰ πετάξῃ, ἡ μυῖγα ἐκόλλησεν εἰς τὸ δέρμα τοῦ ζῴου.

Στρέψας πρὸς τὴν μαύρην τὴν λεπτὴν κεφαλὴν του μὲ τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς ὁ ἵππος ἐφαίνετο ὡς ζητῶν θωπείαν.

— Τὸ κακόμοιρο ! εἶπεν ἡ Ἀντιόκα περιλύπως, θωπεύουσα τὴν χαίτην του.

Ἄλλας τρεῖς φορὰς ἔκαμε τὸ ἴδιον, θέτουσα ἀπὸ μίαν μυῖγαν εἰς τὴν κοιλίαν ἑκάστου ἵππου.

Ἡτοιμάζετο νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸν τελευταῖον, ὅταν οἱ ἄνδρες ἐφάνησαν

Γρήγορα-γρήγορα ὁ κίλινδρος ἐκρύβη εἰς τὸ περίζωμα. Καὶ οἱ ταξειδιῶται εἶδαν τὴν Ἀντιόκαν νὰ μοιράζῃ ἀνίσως μίαν φέταν ψωμιοῦ μαύρου εἰς τὰ πέντε ζῷα.

Οἱ Ζουλοὺ ἐκαβαλίκευσαν. Ἡ Ἀντιόκα ἔκαμε μορφασμὸν δυςαρεσκείας, βλέπουσα ὅτι ὁ ἵππος τοῦ Σελέσκου ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε μυῖγαν.

Ἐπέστρεψε σκεπτικὴ εἰς τὸ κ ρ ά α λ της.

— Ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι εἶνε μακρὰ τώρα πλέον καὶ ὅτι ὁ Σελέσκος δὲν θὰ τους φθάσῃ, ἐσκέφθη.

Ἔπειτα ἐνθυμηθεῖσα τὸ ἀγαθὸν βλέμμα τοῦ μικροῦ ἀφρικανικοῦ ἵππου, ὁ ὁποῖος εἶχε στηρίξῃ τὴν κεφαλήν του ἐπί του ὤμου της, ἐπανέλαβε :

— Τὸ κακόμοιρο !

Ἄλλος ὅμιλος, ἀπὸ πέντε πρόσωπα καὶ αὐτός, εἶχε σταματήσῃ παρὰ τὴν ὄχθην ῥύακος, ἐν τῷ μέσῳ δάσους παρθένου, εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου ἀπὸ Βατλαπῆ μέχρι συνόρων τῆς Ζουλουλάνδης.

Ἦσαν οἱ φυγάδες μας.

Ἔπρεπε χωρὶς ἄλλο νὰ παυθοῦν ὀλίγας ὥρας, ἡ δὲ ἀνάπαυσις αὕτη παρετάθη κάπως, διότι ὁ Γκὺ εἶχε στραγγουλίσῃ τὸ πόδι του.

Εὐτυχῶς ὁ Μπαμποῦ ἤξευρεν ἀπὸ στραγγουλίσματα, καὶ μὲ συνεχεῖς ἐντριβὰς κατώρθωσε νὰ τον ἰατρεύσῃ. Κατόπιν ἀκινησίας ὀλίγων ὡρῶν, ὁ Γκὺ δὲν ἠσθάνετο παρὰ ἕνα μούδιασμα καὶ κάποιαν δυςκολίαν εἰς τὸ βάδισμα.

— Ὁ θεὸς Ὁλακομαριγκοῦ γιατρεύει ὅλες ἀρρώστειες ! εἶπεν ἀστειευόμενος ὁ Μπαμποῦ.

Ἀλλὰ ὅσον ἀσήμαντον καὶ ἂν ἦτο, τὸ ἀτύχημα τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἔχῃ πολὺ σπουδαίας συνεπείας διὰ τοὺς φυγάδας. Τοὺς ἔκαμε νἀργοπορήσουν πολύ, καὶ τοῦτο ἦτο δυςάρεστον, ἂν τους κατεδίωκον.

Ἀφ' οὗ ἀνεπαύθησαν καλά, οἱ ταξειδιῶται κατὰ διαταγὴν τοῦ Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος ἔκρινε τὸν ἄρρωστόν του ἀρκετὰ ἰατρευμένον, ἐξεκίνησαν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Φύρδην Μίγδην. — Λαμβάνομεν μίαν φράσιν, γνωμικὸν, παροιμίαν, κλ.— καὶ ἐκάστης λέξεως χωριστὰ ἀνακατεύομεν τὰ γράμματα οὕτως ὥστε ἡ λέξις νὰ γίνῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ἀγνώριστος. Προσέχομεν ὅμως νὰ βάζωμεν τὰ φωνήεντα εἰς τοιαύτας θέσεις, ὥστε νἀναγινώσκεται ὁπωσδήποτε καὶ ἡ νέα ἀκατάληπτος λέξις, διατηροῦμεν δὲ πάντοτε τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ τονιζομένου φωνήεντος. Παράδειγμα :

ἄτ λακὰ σπόκο ντώτικα

Ἢ Καὶ τὰ κορακίστικα αὐτὰ σημαίνουν : *Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.*

Σύνθεσις Λέξεων. — Εἶμπορεῖ νὰ γίνῃ κατὰ πολλοὺς τρόπους. Ἀλλ' ὁ συνηθέστερος εἶνε ὁ ἑξῆς : Ἐκλέγομεν μερικὰς λέξεις τῆς αὐτῆς κατηγορίας (ὀνόματα πόλεων, ἢ ποταμῶν, ἢ κρατῶν, ἢ μεγάλων ἀνδρῶν κλ.) τὰ διατροῦμεν εἰς τὰς συλλαβάς των καὶ ἔπειτα τὰς σπορτίζομεν φύρδην-μίγδην. Παραδείγματος χάριν :

«Διὰ τῶν συλλαβῶν : *νος, πη, α.ί, ι, νει, ος, φει, ος, σος, η, λις, ευ*, νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος.»

Λύσις : Εὔηνος, Ἰλισσός, Ἀλφειός, Πηνειός.

Ἀλλὰ καὶ τὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων εἰμποροῦμεν νὰ λάβωμεν καὶ νὰ τα γράψωμεν ὅσα εἶνε κατὰ τὴν ἀλφαβητικὴν σειράν. Παράδειγμα :

«Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΕΖΗΠΡΡΣΣΣΥ σχηματίσε τὰ ὀνόματα τεσσάρων Θεῶν.»

Λύσις : Ζεύς, Ἄρης, Ἶρις.

Λεξιθηρία. — Διὰ τὴν Ἄσκησιν ταύτην χρησιμεύουν αἱ λέξεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καμμίαν σιτανίαν ἰδιότητα· π : χ : ἀναγινωσκόμεναι ἀντιστρόφως, νὰ μένουν αἱ αὐταί· ἢ ἀναγραμματιζόμεναι, νὰ σημαίνουν τὸ ἴδιον πρᾶγμα· ἢ νὰ ἔχουν πολλὰς συλλαβὰς ἀλλὰ ὅλας μὲ τὸ ἴδιον φωνῆεν, ἢ νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον γράμμα πολλάκις, κλ. κλ. κλ.

Παραδείγματα :

«Νὰ εὑρεθῇ λέξις ἔχουσα τέσσαρας συλλαβάς, ὅλας μὲ ἄλφα.» *Λύσις : Κραθασαρᾶς.*

Νὰ εὑρεθῇ λέξις μὲ 12 στοιχεῖα, ἐξ ὧν τὰ πέντε νὰ εἶνε λόμβδα.» *Λύσις : Ἀλλεσπάλλιλος.*

«Νὰ εὑρεθῇ λέξις ἐκ πέντε γραμμάτων, ἡ ὁποία νἀναγινώσκεται καὶ ἀντιστρόφως» *Λύσις Σοφὸς ἢ Νάθαν.*

Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων. — Εἶνε εἶδος πολυπλόκου λεξιγρίφου. Ἡ ὀρθογραφία κατὰ συνέπειαν δὲν τηρεῖται. Πρέπει νὰ ἐκτελεσθοῦν αἱ σημειωμέναι πράξεις προσθέσεως καὶ ἀφαιρέσεως καὶ νὰ εὑρεθῇ τὸ ἐξαγόμενον, σύμφωνα πρὸς τὴν πρότασιν. Παράδειγμα : Μὲ τὰς λέξεις *Περικλῆς* καὶ *ἄνανδρος*, ἂν ἀπὸ τὴν πρώτην ἀφαιρέσωμεν τὸ κλῆς (ἢ κλεὶς) καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν τὸ *ἄν*, σχηματίζεται ἡ λέξις *Περιανδρος*. Τοῦτο σημειοῦται ὡς ἑξῆς :

Μέγας ἀνὴρ — ἐργαλεῖον = πρόθεσις +
Ἐπίθετον— σύνδεσμος = νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Ἄθροισμα ὑπολο πων : Ἀρχαῖος σοφός.

Ἡ δὲ λύσις σημειοῦται ὡς ἑξῆς : Περικλῆς —κλεὶς = *Περὶ* + (ἄνανδρος— ἂν =) *Ἄνδρος* =ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ

Πρόβλημα. — Ἡ ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων μοῦ ἐνθυμίζει τὰ προβλήματα διὰ τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν χρειάζονται ἐδαίλεεραι δδηγίαι. Ὅποιος εἰξεύρει ἀριθμητικήν, ἠξεύρει νὰ κάμῃ καὶ προβλήματα. Ἄλλως τε αἱ Ἀριθμητικαὶ εἶνε γεμάται προβλήματα καὶ εἰμπορεῖ κανείς, ἂν ὄχι νὰ τὰ ντεγράφῃ, τοὐλάχιστον νὰ συνθέτῃ ἄλλα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν. Ὅταν ὅμως συνθετῇ μόνος του, πρέπει νὰ προσέχῃ ὥστε τὸ πρόβλημά του νὰ εἶνε ἀληθινὸν πρόβλημα, νὰ δυςκολεύῃ κάπως τὸν λύτην, καὶ νὰ ἐπιδέχεται μίαν μόνην λύσιν. Εἰς τὸν τελευταῖον Διαγωνισμὸν κάποιος μοῦ ἔστειλεν αὐτὸ τὸ δῆθεν πρόβλημα : «Ποῖος εἶνε ὁ ἀριθμὸς ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου τὸ $^1/_6$ καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ $^1/_6$ (δηλαδὴ τὸ $^1/_{12}$ ἀποτελοῦν τὸ $^1/_4$ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ; » Προφανῶς ὁ συνθέτης εἰργάσθη μόνος του διὰ νὰ κάμῃ πρόβλημα δυςτυχῶς ὅμως, παντὸς ἀριθμοῦ τὸ $^1/_6$ καὶ τὸ $^1/_{12}$ ἀποτελοῦν τὸ $^1/_4$ αὐτοῦ!

Ὁπωσδήποτε, προβλήματα δημοσιεύω σπανίως καὶ ταῦτα διὰ τοὺς λύτας τῆς Μικρᾶς Τάξεως, διότι ὅσοι γνωρίζουν Ἄλγεβραν λύουν εὐκολώτατα κάθε ἀριθμητικὸν πρόβλημα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον. Ὁ Καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς :

— Εἰπέτε μου μερικὰ φωτεινὰ σώματα. Ποῖα γνωρίζετε ;

— Τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην...

— Καλὸ. Καὶ τοὺς ἀστ. . . .

— . . . . Τέραστιας !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεταξιοῦ Ρόδου

* * *

Ἡ μαμμὰ τῆς *Φροῦ-Φροῦ* θέλει νὰ της τρυπήσῃ ταύτιά, ἀλλ' ἡ μικρὰ φοβεῖται.

— Ἠσύχασε, τῆς λέγει ἡ μαμμά της· ὁ Θεὸς θέλει νὰ τρυποῦν ταύτιά των τὰ κορίτσια. Καὶ ἡ *Φροῦ Φροῦ* :

— Μαμμά, ἂν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ φοροῦμεν σκουλαρίκια, θάμας ἔβαζε μόνος του τὲς τρύπες!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

(Σ. τ. Δ. — Πολὺ σωστό. Καὶ ἡ Διάπλασις συμφωνεῖ μὲ τὴν Φροῦ-Φροῦ, καὶ δὲν ἄφησε καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀδελφάς τοῦ Ἀνανία νὰ τρυπίσῃ ταύτιά της.)

* * *

Ὁ Διδάσκαλος. — Γιατί, Τοτό, ἄργησες νἀλθῃς 'στὸ μάθημα ;

Ὁ Τοτός, ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ του : — Μά. . . ἄργησε νὰ φέξῃ σήμερα 'στὸ σπίτι μας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Περικλεοῦς

* * *

Ὁ μπαμπᾶς τοῦ μικροῦ Γιάγκου, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἀγορᾶς, φέρει ὀλιγώτερον βωδινὸν κρέας ἀπὸ χθές.

— Μὰ γιατί ἔφερες λιγώτερο σήμερα ; ἐρωτᾷ ἡ μαμμά.

— Γιατί τὸ χθεσινὸ βῶδι θὰ ἦταν μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ σημερινό, προλαβάνει ἀπαντήσῃ ὁ μικρὸς Γιάγκος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μενελάου

* * *

Διάλογος δύο ἀδελφῶν.

Ὁ μεγαλύτερος : — Γάδαρε, δὲν ἐντρέπεσαι!..

Ὁ μικρότερος : — Δὲν πειράζει· ἔχε χάρι ποῦ εἶσαι ἀδελφός μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Βολιάτικο Κρυσό.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΟΛΟΙ οἱ φίλοι μου μελετοῦν τώρα διὰ τὰς ἐξετάσεις. Τοῖς εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν, ἂν καὶ εἶμαι τόσον βεβαία περὶ αὐτῆς, ὥστε τοὺς μακαρίζω ἀπὸ τώρα διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ καλοῦ βαθμοῦ, τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς ἱκανοποιήσεως τὴν ὁποίαν θὰπολαύσουν μετ' ὀλίγον.

Διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, *Ἐρυθρὸν Νέφος*, πολλάκις ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ εἴπω. Ὄχι μόνον αἱ δίφθογγοι, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι συνδυασμοὶ γραμμάτων ἐπροφέροντο διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας· τοῦτο εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας. Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης βέβαιον, ὅτι ἡ ἐρασμιακὴ λεγομένη προφορὰ δὲν λύει τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον εἶνε τόσον κολύπλ κον ὥστε, καθὼς ἐλέχθη, μόνον ἂν ἀνίστατο ἐκ νεκρῶν κανὲνας σύγχρονος τοῦ Περικλέους, ἠδύνατο νὰ λυθῇ.

«Ὅλῳ καὶ γράμματα εἰς τὴν Διάπλασιν ! » ἔλεγεν εἰς τὸν *Ἐξόριστον Ἑλληνα* ἡ θεία του· «σύ, παιδί μου, περισσότερες φορὲς γράψεις εἰς τὴν Διάπλασιν παρὰ εἰς τὴν μητέρα σου.» Καὶ ὁ *Ἐξόριστος Ἕλλην* ἀπήντησε : «Δὲν ἠξεύρεις ὅτι ἡ Διάπασις εἶνε μητέρα μας καὶ ἡμεῖς ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τὸ παιδιά της ; πῶς λοιπὸν νὰ μὴ της γράψω τακτικά, καὶ καθημερινῶς ἂν ἦτο δυνατὸν ; » Πολὺ σωστὰ· δὲν πιστεύω ὅμως, *Ἐξόριστε Ἕλλην*, νὰ παραμελῇς τὰ πρὸς τὴν μητέρα σου καθήκον.

Διότι, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, εἰς τοὺς Κατικῶς γελοῖα καὶ θὰ ἔμοιαζε μὲ συσκημένην ἐνονισμοὺς τῶν προηγουμένων ἐτῶν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄρθρον αὐτό, τὸ ὁποῖον προσετέθη εἰς τὸν ἐφετεινόν, καὶ κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ λαμβάνοντες ψευδώνυμον ἀδελφοὶ συνδρομητῶν κληρόνουν ! φράγκον·—Λοιπὸν σὲ ἄρχισαν μόνον, ἔ ; Κάμε γρήγορα νὰ ἔλθῃς νὰ τους εὕρῃς.

Καὶ ἄλλαι ἐπιστολαὶ μὲ μαῦρον περιθώριον. Σφίγγεται ἡ καρδιά μου ἐν ᾧ τας ἀνοίγω. Τί νὰ μου ἀναγγέλουν ἄραγε ; . . . Καὶ γίνεται μεγαλητέρα συμφορή; Οἱ φίλοι μου *Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, Λοξίας* καὶ *Κλάδος Μυρσίνης* μοῦ δίδουν τὴν εἴδησιν, ὅτι ἀπέμειναν ὀρφανοὶ πατρός. Παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ τους παρηγορήσῃ καὶ νὰ τοις φανῇ μέχρι τέλους ἰσχυρὸς προστάτης εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς·—Τὴν μετάφρασιν, *Λοξία*, ποὺ μου ἔστειλες πρὸ καιροῦ, δὲν ἔλαβα ἀκόμη καιρὸν νἀναγνώσω. Ἦτο, βλέπεις, τόσον ἐκτενής ! Ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα νὰ οἰκονομήσω ὀλίγον καιρόν, καὶ εἰς τὸ προσεχὲς θὰ σου ἀπαντήσω.

Τὸ διήγημα ἐκεῖ ὁ τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὸ ὁποῖον ἀνέγνωσες, *Σιωπηλὴ Νύξ*, εἰς τὰ «Παναθήναια» ἀφίνει ἐπίτηδες τὸν ἀναγνώστην ἐλεύθερον νὰ το συμπληρώσῃ μὲ τὴν φαντασίαν του καὶ νὰ ὑποθέσῃ ὅ,τι θέλει περὶ τοῦ περιεχομένου ἐκείνης τῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία εἶχε τοιαῦτα ἀποτελέσματα.

Μελαγχροινὴ Νησιωτοπούλα, ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ ἑκατὸν γραμματόσημα. Ἀληθεια, ἠμποροῦσες νὰ μου γράψῃς ὅτι θὰ ἐπήγαινες εἰς τὴν Ρουμανίαν, διὰ νὰ γνωρισθῆς μὲ τὰς ἐκεῖ πολυπληθεῖς φίλας μου. Ἐς ἄλλο τὲ λοιπόν, ἀφ' οὗ ταξειδεύῃς τόσον συχνά.

Ὄχι δά, *Ἄγγελε Αὐγερινέ*, νὰ μὴ κάμῃς τὸν φιλόσοφον καὶ νὰ μου στείλῃς τὴν φωτογραφίαν σου. Ἀφοῦ μάλιστα «ἡ εὐτυχεστέρα σου στεγνὴ ὑπῆρξεν αὐτή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμαθες ὅτι ἐκτῆρες Α' Βραβεῖον.

Πριγκίπισσα Ἐλπίς, [ΕΕ] δόξα σοι ὁ Θεὸς ποὺ ἀπεφάσισες τελοσπάντων νὰ μου γράψῃς. Μοῦ ἤρεσε πολὺ ἡ μετάφρασις τοῦ «Ὀνείρου Πασχαλινῆς νυκτός.» Ὅσον διὰ τὴν παρατήρησιν ποὺ ἔκαμες, ὅτι οἱ κύριοι φαίνονται προθυμότεροι εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν δελταρίων ἀπὸ τὰς δεσποινίδας, ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἁπλῆ σύμπτωσις καὶ ὅτι αἱ δεσποινίδες ἐπίσης θά σου στείλουν ἀργότερα· διότι θὰ ἦτο μεγάλη ἀγένεια ἐκ μέρους των, νὰ λάβουν δελτάριον καὶ νὰ μὴ στείλουν !

Ὡραῖον τὸ ποίημα σου, *Μαῦρο Σύννεφο* [ΕΕ] καὶ ὑπενθυμίζει τι παράμοιον τοῦ Παράσχου. Περί του κυρίου ποὺ μου γράφεις, ὀηλαδὴ τοῦ μικροῦ δημοσιογράφου, ἤκουσα καὶ ἄλλα παράπονα, διότι κἀι ἀλλοῦ ἐπῆγε κ' ἔκαμε τὰ ἴδια. Δυςτυχῶς, δὲν γνωρίζω νὰ σε πληροφορήσω ποῦ διαμένει ἴσως ἐξακολουθεῖ τὰς ἐπικερδεῖς περιοδείας του ἀνὰ τὸ Ἐξωτερικόν. . .

Ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, *Ἄσπρο Ποντικάκι*, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ δε' ὅσα γράφεις. Κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων (ἴδε φυλ. 1—2 ἐ-ἐ σελ. 10) ὀρθαὶ λύσεις θεωροῦνται, μόνον αἱ συμφωνοῦσαι καθολοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως δημοσιευομένας. Προσθέτω ἐδῶ, διὰ νὰ το ἀκούσουν ὅλοι, ὅτι ὁ ὅρος αὐτὸς εἶνε ἀπαράβατος. Τὸ περιοδικόν κου λέγεις εἰμπορεῖ ἴσως νὰ κάμνῃ διαφορετικά, διότι ἔχει ὀλίγους λύτας· ἀλλ' εἰς τοὺς ἰδικούς μας Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων, ὅπου συμβαίνει κάποτε νὰ λάβουν μέρος καὶ 200 συνδρομηταί, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνεται τοιαύτη ἐξέλεγξις ; θὰ ἤθελα μῆνας ὁλοκλήρους !

Ὀνειροπόλος Ψυχή [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν. Τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ οἴκημα, μὲ τὴν ὡραίαν θέαν, μὲ τὰν ἀνεκτὸν ὁρίζοντα. μὲ τὸ πανόραμα τῆς θαλάσσης, φαντάζομαι πόσον θὰ εὐχαριστῇ τὴν ὀνειροπόλου ψυχήν σου· — Ἔστειλα 25 τετράδια.

Αὐτὴ ἡ Ἀμερικανίς, *Πειραϊκὴ Νύξ*, ποὺ ἔκαμε φόρεμα ἀπὸ τοῦλε, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκόλλησεν ὅλα της τὰ γραμματόσημα, θὰ ἦτο πραγματικὴ γελοία καὶ θὰ ἔμοιαζε μὲ συσκημένην ἐπιστολήν. Σιγά, μή το ἀκούσῃ ἡ Κικὴ καὶ θελήσῃ νὰ κάμῃ τὰ ἴδια ! . .

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* διὰ τὸ πολύτιμον δῶρόν σου, τὴν ὡραίαν αὐτὴν φωτογραφίαν τῆς Α. Θ Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'. Θὰ τὴν δημοσιεύσω προσεχῶς, μὲ μίαν βιογραφίαν τοῦ σεπτοῦ Ἐθνάρχου.

Σοῦ εὔχομαι, *Ἀριστεῦ* [ΕΕΕ] τὴν λαμπροτέραν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς εἰσιτηρίους σου ἐξετάσεις. Ἡ ἐπιστολή σου πολὺ εὐφυὴς καὶ ἐνδιαφέρουσα, λυποῦμαι μόνον ποὺ μου γράφεις τόσον σπάνιως. Καὶ ἡ ἀγαπητή μου *Ναυσικᾶ* δὲν μου γράφει πολὺ συχνά· ἀλλὰ φαντάσου ὅτι αὐτή, μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός της, ἔχει ἐπάνω της τὸ σπίτι, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα διὰ κορίτσι 15 ἐτῶν !

Ἐγκρένουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Κάρμεν Σίλβα* (★) αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές· δὲν ἐννοῶ διατί ἐπροτιμοῦσες τὸ τελευταῖον ψευδώνυμον, ἀπὸ αὐτὸ ποὺ σου ἐξέλεξα, τὸ ὡραιότατον· *Μαραμένην Πασχαλιὰν* (Δ. Β. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· καὶ τὸ «Βοεροπούλαι» ποὺ ἤθελες, τὸ ἔχει πάρῃ ἄλλη·) καὶ *Πούλιον Δράκον* (Ν. Κ. ἰδοὺ τὸ προτιμώμενον· σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι :—ἡ *Ἀμαρυλλὶς* χαιρετᾷ τὸ *Κορινθιακὸν Ἄθμα* καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τίνομα τοῦ δε' ἀνταλλαγῆς *Μ. Μυστικῶν*·—τὸ *Λείμαργο Ποντίκι* ἀσπάζεται τὸν *Σιταχωμένον Ποντικόν*, καὶ του προτείνει νὰ συναγωνισθοῦν εἰς τὸν προσεχῆ Διαγκρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων·—ἡ *Ἠρῶς τοῦ Ζαλόγγου* ἀσπάζεται τὴν *Ἀριστοκρατίδα Ρουμανίδα* καὶ τὴν ἐρωτᾷ εἰς ποῖον μέρος τῆς Ρουμανίας διαμένει, διότι καὶ αὐτὴ ἐκεῖ κατοικεῖ.—ἡ *Μελιχρὰ Ἀκεῖς* χαιρετᾷ τὸν *Μαλιακὸν Κόλπον* καὶ τοὺς ἐρωτᾷ ἂν του ἀρέσουν τὰ ἐφετεινὰ διηγήματα τῆς Διαπλάσεως·—ὁ *Ἑπτακατέργαρος Σάμιος* χαιρετᾷ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισε·—τὸ *Νευρόσπασμα* χαιρετᾷ τὴν *Ἔρημον Ἀκτὴν* καὶ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, τὰς ὁποίας γνωρίζει·—ἡ *Χρυσῆ Βροχὴ* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*·—τὸ *Μαῦρο Σύννεφο* πληροφορεῖ τὸν *Νυκτοκέρακα* ὅτι ἀπὸ τὰ 25 λατινικὰ γράμματα τὸν ἀνεκάλυψε, καὶ ἂν θέλῃ τοῦ γράψει τόνομά του·—τὸ *Σερπαντὲν* πληροφορεῖ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν* ὅτι ποὶὸ εὐκόλως τὴν ἐμάντευσε, διότι πράγματι ἔχει τοιαύτην, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἐὰν κατοικῇ εἰς Κεφαλληνίαν·—ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλὶς* ἀσπάζεται τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* καὶ το ἐρωτᾷ πῶς του ἐφάνη τόνομά τη; καὶ ἂν τὴν ἐνθυμῆται·—τὸ *Ἄσπρο Ποντικάκι* ἀσπάζεται ἐκ νέου τὸν πρῶτον συμμαθητὴν του *Φοῖβον Ἀπόλλωνα*·—ἡ *Ἀραγωνίτσα Τραπεζουντίου* χαιρετᾷ τὴν *Εἰρήνην Σκούφου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἐξακολουθῇ ἀκόμη τὸ βιολί, ἀσπάζεται δὲ τὴν *Διονυσιάδα Πηγήν*·—ἡ *Ὑπερήφανος Ἑλληνὶς* στέλει πολλοὺς ἀσπασμοὺς εἰς τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμώνος* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της·—ὁ *Κλάδος Μυρσίνης* δηλόνει ὅτι ὀνομάζεται *Ἰωάννης Π. Μίχας*, ἐκ Λεωνιδίου, καὶ ὅτι ἤλλαξε ψευδώνυμον·—ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* χαιρετᾷ τὸν *Κουασιμόδον* καὶ του συνιστᾷ νὰ προσέχῃ ὅταν τρέχῃ μὲ τὸ ποδήλατον (διότι μίαν ἡμέραν ἔπεσε κ' ἐκτύπησεν, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρῶς·)—ὁ *Πανταχοῦ Παρὼν* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* καὶ *Κυκλάδιστην*·—ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* παρακαλεῖ τὸ *Κτενοῦν Σπήλαιον* νὰ του φανερώσῃ τόνομά του δε' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν·—ὁ αὐτὸς ἐρωτᾷ τὸν *Θεαγένην* ἂν ἔλαβε τὸ χρυσόδετον βιβλίον ποὺ του ἔστειλε·—ἡ *Ναυσικᾶ* ἀσπάζεται τὴν *Φιλόμουσον Νεάνιδα*·—τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ἀσπάζεται τὸ *Σμαράγδινον*

Περιδέραιον, τὸ ὁποῖον γνωρίζει· — ὁ *Θεσσαλικὸς Ἰάκινθος* ἐρωτᾷ τὸν *Ὑπουργὸν* τῶν *Ποστικῶν* πῶς περνᾷ μὲ τοὺς ὑπηκόους του·

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλλάξουν: ὁ *Ἀφρικανικὸς Ἥλιος* μὲ τὴν *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*, *Ἀνεμοζάλην* καὶ *Ζιζάνιον Ἀρσενείου*· — *Βίκτωρ ὁ Μάθρος* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ματειάν*, *Μάγκαν* τῶν *Παρισίων* καὶ *Ἐρυθρὸν Νέφος* — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* μὲ τὸ *Σούρτα-Φέρτα* — ἡ *Ἑλληνοπούλα* μὲ τὴν *Μυστηριώδη Φύσιν*· — ἡ *Τσιγγαρέλλα* μὲ τὴν *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Παριστρίαν*, *Τριφύλλι* καὶ *Μικρὸν Βιολιστήν*· — ἡ *Νεράϊδα* τῶν *Σπετσῶν* μὲ τὸν *Μαθηματικὸν Ἀρχιμήδην* καὶ *Ἱππότην Γουλέλμον*· — ὁ *Ἐρυθρὸς Σταυρὸς* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ζιζάνιον Γυμνασίου*, *Κόντε Ράπανάκην*, *Ζουλέικαν* καὶ *Κόρην τῶν Ἄλπων*· — ἡ *Μαύρη Προσωπιδοφόρος* μὲ τὴν *Ἰτέαν*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Μὴ με λησμόνει* — ὁ *Σταυρὸς τῆς Θαλάσσης* μὲ τὴν *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα*, *Σπαρτιατικὸν Ζωμόν*, *Καλοθρεμμένον Γάτον*, *Γλυκύλαλον Ὄνον* καὶ *Περίλυπον Κερκυραίαν*. — ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Κρόταλον*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* καὶ *Κελαϊδίστραν* — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα*, *Ἀηδόνα τῆς Ἀναίξεως*, *Δροσερὰν Ἑσπέραν*, *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸ *Μὴ με λησμόνει*, *Πεπρωμένον*, *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ*, *Φαεινὸν Ἀστέρα* καὶ *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὸν *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον*, *Χιακὴν Βραδυάν*, *Χαριτωμένην Μυρίτσαν*, *Χιακὸν Κρῖνον* καὶ *Χιακὴν Παναγίαν*· — τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου* μὲ τὴν *Μικρὰν Βεδουΐναν* — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* μὲ τὸν *Πατριωτὴν Βαρκάρην*, *Ρόδιον Δόκιμον*, *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης*, *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Κεντρί* — τὸ *Χαμαικέρασον* μὲ τὴν *Χιακὴν Μαργαρίταν*, *Πανταχοῦ Παρόντα* καὶ *Χιακὸν Κρῖνον* — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Νυκτοκόρακα*, *Ἄγγελον Δεγεριτόν*, *Τυφλόμυγαν* καὶ *Ρόδιον Δόκιμον* — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορρέου* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* — ἡ *Νεαρὰ Ὕπαρξις* μὲ τὴν *Μόνωσιν*, *Κατσαρομάλλον*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Δῖ- Δῖ- Λάν* — ἡ *Κωπηλάτις Κύθου* μὲ τὸν *Ἀπολεσθέντα Παράδεισον*, *Μόνωσιν*, *Μολὼν Λαβέ*, *Σμυρναϊκὸν Κόλπον* καὶ *Μεσημβρινὴν Ἀκτήν* — ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὴν *Λευκὴν Δέ Μιρμών*, *Ἄβελ*, *Ναυσικάν*, *Ἰλίου Μέλαθρον* καὶ *Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου*· — ὁ *Ἑπτακατέργαρος Σάμιος* μὲ τὴν *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* καὶ *Σαμιακὴν Σημαίαν* — ὁ *Θεσσαλικὸς Ἰάκινθος* μὲ τὴν *Θεσσαλικὴν Ἀκτῖνα*, *Φιλόδοξαν Μακεδόνα*, *Ὑπουργὸν τῶν Ποστικῶν* καὶ *Νυκτολούλουδον*· — τὸ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιᾶς* μὲ τὸ *Κυανοῦν Σπήλαιον*, *Κυδαθηναῖον Σερπαντέρ*, *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου* καὶ *Ταπεινὸν Γιασεμί* — ἡ *Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων* μὲ τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου*, *Παιδικὴν Χαράν*, *Κίτρινο Καναρίνι* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*· — ἡ *Νιόβη* μὲ τὸ *Εὔοσμον Ἄνθος*, *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* καὶ *Λευκὸν Κρῖνον*· — ὁ *Πανταχοῦ Παρὼν* μὲ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*, *Χιακὸν Κρῖνον*, *Σμυρνηοπούλαν*, *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Ἀναιξιάκην Βραδυάν*· — ἡ *Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ* μὲ τὴν *Σεμνὴν Κόρην* καὶ *Κελαϊδίστραν* — ὁ *Ναυαγὸς τῆς Κυνθίας* μὲ τὴν *Μαργαριτοφόρον Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Ἀταβύριον Ρόδου*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ **Διάπλασις** πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἰάκωβον Παναγιάδην* (τὸ καλό μου παιδί, πού μου ἔστειλε μίαν ὡραίαν κάρταν, διὰ νὰ μου εὐχηθῇ περαστικά·) *Ἀμαρυλλίδα* (βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ προσευχή σου εἰσηκούσθη· ἔγινα καλά, καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἤρχισε «μὲ ὅλη της τὴν δόξαν»). *Λαίμαργο Ποντίκι* ([Ε] διὰ τὴν παριγραφὴν τῆς κηδείας·) *Ἡρώιδα τοῦ Ζαλόγγου* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ρουμανικῆς πρωτομαγιᾶς·) *Κορινθιακὸν Κῦμα* (μοῦ ἤρεσαν τὰ πεζὰ ποιήματα, προπάντων ἡ Καλωσύνη· ἀλλὰ διατί τὰ λέγεις πεζά; πεζὰ ποιήματα δὲν ὑπάρχουν· λέγε τα ποιήματα χωρὶς στίχους ὅπως εἶνε καὶ στίχοι χωρὶς ποίησιν·) *Ἑλληνὰ Σημαιοφόρον* (ἔστειλα·) *Μελιχρὰν Ἀκτῖνα*, (σὲ παρακέμπω εἰς τὸν Ὀδηγόν, διὰ νὰ ἰδῇς διατὶ δὲν δέχομαι τὰς Ἀσκήσεις σου·) *Ἑσπερίαν Αὔραν* (μὴν ἀνησυχῇς· τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* στέλλει πολλὰς προτάσεις καὶ κάποτε, φαίνεται, γράφει δύο φορὰς τὸ ἴδιον ψευδώνυμον·) *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον*, *Χειμωνιάτικον Ἥλιον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Κύκνειον Ἆσμα* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν περὶ τῆς «Βοερροπούλας»·) *Νηνεμίαν* (χαίρω πού σου ἀρέσουν τόσον τὰ διηγήματά μας· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια, καὶ ἴσως εἰμπορεῖς νὰ την ἐγγράψῃς σύ·) *Νευρόσπαστον* (λοιπὸν μετὰ τὰς ἐξετάσεις·) *Χρυσῆν Βροχὴν* (ἡ ἑορτὴ ἐπέρασε πρὸ πολλοῦ, καὶ θὰ ἦτο ἀργὰ διὰ τὴν πληροφορίαν σου·) *Κεραμιδόγατον* (βραβεῖον ἔστειλα.) *Μαρίαν τῶν Μεδίκων*, *Μολὼν Λαβὲ* ([Ε] διὰ τὴν ὡρίαν ἐπιστολὴν· καλὰ κάμνεις ποῦ γυμνάζεσαι κατ' οἶκον καὶ πολὺ σωστὰ ὅσα μοῦ γράφεις περὶ γυμναστικῆς·) *Σερπαντέρ*, *Σημαίαν τῆς Ἁγίας Λαύρας*, *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην*, *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* (μὴ φοβεῖσαι, τὸ ἔστειλα·) *Ἀραχνίτσαν Τραπεζουντίου* (προτάσεις Μ. Μυστικῶν μὲ ὀνόματα δὲν ἐπιτρέπονται·) *Μαύρην Προσωπιδοφόρον* (τὸ φύλλον σου, ὅπως καὶ ὅλων τῶν συνδρομητῶν, στέλλεται τακτικά·) *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Διονύσιον Π. Ἀμούργην* (σ' ἐνέγραψα εἰς τὸν Σύλλ. Ω. Β. καὶ σου ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν·) *Ἀδραν τῆς Κερκύρας* (ὑπάρχει μία τέτοια γαλλικὴ παροιμία, ἢ μᾶλλον πρόληψις «arrignée du soir, en poir —arrignée du matin, chagrin·» ἀλλὰ ἡ ἀράχνη τῆς Κυριάκης Τρομάρας θὰ ἦτο πρωινή, ἀφ' οὗ τὴν ἔκαμε *ρεζίλι* . . .) *Καρδινάλιον Ρισελιὲ* (ἔσκοπος καὶ βλαβερὰ ἐνασχόλησις ἡ φωτογραφία·) *Πανταχοῦ Παρόντα* (μοῦ ἤρεσεν ἀρκετὰ τὸ ποίημά σου·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (βραβεῖον ἔστειλα· περιμένω τὴν ζωγραφικήν σου·) *Γ. Βαφιαδάκην* (ἔστειλα·) *Πίθηκον τοῦ Βορρέου*, *Νιόβην*, *Ζῶλυγκ Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (βλέπεις ὅτι δὲν ἔγινεν αὐτὸ ποὺ ἐφοβήθης· ὄχι, δὲν μου ἔγραψε τίποτε, καὶ σήμερον τον ἐρωτῶ ἐκ μέρους σου·) *Θεσσαλικὸν Ἰάκινθον* κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 *Μαΐου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἰουλίου.

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσιν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κολλᾶται ἐν τῷ Ἐφαρμόζῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

247. Μαγικὴ Εἰκών.

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελ. 180 Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον θὰ ἀντιγραφῇ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν λύσεων, ἄνευ ἄλλης περιγραφῆς.

248. Λεξίγριφος

Εἶνε γλυκὺ τὸ πρῶτον μου, τὸ δεύτερον ἐνδίδει
Προφήτην δὲ τὸ σύνολον ἐκ τῆς Γραφῆς σᾶς δίδει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους

249. Στοιχειόγριφος.

Ὅπως ἔχω ἂν μάφίσῃς,
Εἶμαι νῆσος ἀτὸ Αἰγαῖον·
Ἂν τὴν κεφαλὴν μ' ἀλλάξῃς,
Βλέπεις ποταμὸν σπουδαῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεπτοῦ Κρίνου

250. Τονόγριφος.

Ἐπίθετον ἐὰν ὀξυτονίσῃς
ἀριθμητικόν,
Ἐπίρρημα εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς
ἐκ τῶν τοπικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φιλοπάτριδος

251. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Πίσω ἀπὸ κοκκαλένια φράκτη
Κόκκινος σκύλος γαυγίζει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Σεβυλλῶνος

252. Τετράγωνον μετὰ σταυροῦ.

★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★

Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ γίνῃ γιγνώσκεται: ἐπάνω μέγας ποιητής, κάτω διαβόητος λῃστὴς τῆς ἀρχαιότητος, δεξιᾷ γεωγραφικὸν ὄνομα καὶ ἀριστερᾷ τόπος θυσίας. Εἰς δὲ τὸν σταυρόν, καθέτως ἄνθος καὶ ὁριζοντίως μυθικὸς βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόλπου τῆς Ἀτταλείας

253. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς.

Ο Ο Ο Ο Ο Ω Ε
Μ Ι Σ Μ Ι Α Ι
Π Α Ζ
Ε Δ Ε
Ι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Ὀμίχλης

254. Λογοπαίγνιον.

Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ φάγῃ τὸν Ἅδην;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νικούς

255. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

Ἀφαιρῶν τρία γράμματα ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων καὶ συναρμολογῶν τὰ ἐπίλοιπα, καθ' ἃ εὑρίσκονται σειράν, σχημάτισε γνωμικόν.

Νῆσος, ἔριον, κρίμα, ἰατρός, τρέμω, Πάρις, ἄρτος, τρεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ Δήμητρος Π. Φαρμακίδου

256. Μαγικὸν γράμμα μετ' ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ ἀρχικὰ νὰποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης:

γεωργός, ἐλπίς, κλείς, δρᾶσις, Μίλητος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Σημαιοφόρου

257. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο υα - υη - ου - αου - ε ιαι - αεα

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Δ. Τράκα

258. Γρῖφος ἐν μεταφράσει.

Μενεξέδες, εἰς σέ, πάντοτε, νηοί, φωτιά, σάν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουνάβεως

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου καὶ 15

148. Σιμωνίδης (Σίμων ἢ δίς.) — **149.** Σκῦρος Σῦρος. **150.** Ἴασων-Αἴσων. **151.** Τὸ ὄνειρον.

152.

```
      Κ
    ΛΟΛ
  Ι Λ Ε
Ν   Ο   Ι
Η   Κ   Ω
    Ο
    Τ
    Ρ
    Ω
  ὀ Ν ο
τ λ Π μ μ
ο ε ι Σ ι έ ὀ
ς ο ἔ     μ ρ ς
ζ ω       ω α
ν           ν
```

153. Ἦσαν μουσικοὶ καὶ εἰς ἀμοιβὴν ἔλαβον ἀπὸ δέκα δραχμάς. — **154.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α, Ι, σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΠΑΡΟΣ, ΑΔΑΝΑ, ΤΕΙΟΝ, (ΠΑΤρίς, Ἀ-ΔΕια, ΡΑΙνω, Ὀ-ΝΟμασία, ΣΑΝίς.) — **155.** ΡΙΟΝ (ΤάΡας, ΒόΙον, ΚρΟία ΑΙΝος.) — **156.** Φιλοπαιδία, νεότητος, γήρατος ἀνάπαυσις, — Γονεῖς δεῖ αἰδεῖσθαι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902.